

Tana Frenchová

LOVEC

Přeložila Jitka Jeníková

Argo

Tana Frenchová

LOVEC

Z anglického originálu *The Hunter*,
vydaného nakladatelstvím Vinking v New Yorku v roce 2024,
přeložila Jitka Jeníková.

Přebal navrhl Martin Radimecký.

Jazyková redakce Miloš Urban.

Odpovědná redaktorka Markéta Šnoblová Nová.

Korektury Marie Černá a Mirka Jarotková.

Technická redaktorka Saša Švolíková.

Vydalo nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
www.argo.cz, roku 2025 jako svou 5822. publikaci.

Grafická úprava a sazba Martin Radimecký.

Vytiskla tiskárna Akcent.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-4719-3

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383 E-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v přátelském internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz

1

Trey kráčí přes horu a nese polámanou židli. Má ji na zádech, dvě nohy jí trčí od pasu a dvě si přidržuje na ramenou. Modré nebe je tak rozpálené, že vypadá jako glazované. Slunce spaluje Trey zátylek. Horkem vibruje dokonce i slabé, jako špendlík ostré volání ptáků poletujících příliš vysoko, než aby se dali zhlédnout. Žena, které židle patří, Trey nabídla, že ji s ní odveze, ona ale nechce, aby strkala nos do jejích záležitostí, a stejně tak nechce a ani nedovede konverzovat celou cestu autem po vymláčených horských silnicích.

Její pes Bendžo obíhá velké kruhy mimo cestu, čmouchá a hrabe v hustém vřesu, jenž má na červenec příliš hnědé okraje a příliš silnou vůni. Křupe a chrastí, když se jím prodírá. Co pár minut pes přihopsá k Trey, aby jí s nadšeným funěním a kňučením předvedl, co objevil. Bendžo, černo-hnědý ořech s hlavou bígla a tělem a nohama náležejícími něčemu statnějšimu, je o poznání upovídanější než Trey. Jméno mu vysloužila bílá skvrna na bříše ve tvaru bendža. Trey pro něj chtěla něco lepšího, jenže na vymýšlení nemá úplně hlavu a všechno, co ji napadlo, znělo jako jméno, se kterým by pro psa přišel nějaký trapák z učebnice. Nakonec mu zůstalo Bendžo. Cal Hooper, Američan, který žije kousek od vsi, má Bendžova bráchu a pojmenoval ho Rošťák, a jestli je tak obyčejné jméno dostatečně dobré pro Calova psa, je Bendžo dost dobré i pro toho Treyina. Navíc tráví přes den většinu času u Cala, takže jsou psi obvykle spolu a znělo by hloupě, kdyby k sobě nepasovali.

Později Trey židli ke Calovi odnese. Cal s Trey opravují lidem nábytek nebo jim ho vyrábějí a kromě toho kupují staré, poničené kusy, renovují je a prodávají na sobotním trhu v Kilcarrow. Jednou narazili na noční stolek, který Trey připadal k ničemu – byl příliš malý a křehký, než aby unesl cokoliv, co by stálo za řeč. Když se ale Cal podíval na internet, ukázalo se, že je téměř dvě stě let starý. Tak ho dali do parády a prodali

ho za sto osmdesát liber. Židle, kterou Trey nese, má naštípnuté obě područky a jednu nohu, jako kdyby do nich někdo dlouho a odhodlaně kopal. Až s ní ale budou s Calem hotoví, nikdo nepozná, že jí někdy něco bylo.

Nejdřív se staví doma pro oběd, protože večeri si chce dát u Cala – Trey roste tohle léto tak rychle, že dny počítá hlavně skrze jídlo – a hrdost jí nedovolí se u něj ukázat a dožadovat se dvou jídel v jeden den. Obzvlášť pečlivě si hlídá hranice, protože být po jejím, bydlí tam. U Cala vládne klid. Treyin dům stojí tak vysoko na úbočí hory a tak daleko od všech ostatních, že by tu měl panovat dostatečný klid, jenže na Trey tu všechno padá. Starší bratr a sestra jsou pryč, Liamovi a Alanně je šest a pět a věčně z toho či onoho důvodu hulákají a Maeve je jedenáct a většinu času si stěžuje a mlátí dveřmi pokoje, o nějž se s Trey dělí. I ve chvíli, kdy čirou náhodou nedělají kravál, se v domě pořád někdo motá. Jejich máma je tichá, není to ale pokojné ticho. Mámino ticho vyplňuje prostor, jako kdyby ji obklopovalo cosi těžkého, vyrobeného ze zrezivělého železa. Lena Dunneová, která žije pod kopcem a která dala Trey psa, říkává, že její máma se něco napovídala a nasmála. Ne že by jí Trey vysloveně nevěřila, akorát si to neumí představit.

Bendžo vyrazí z vřesu nadšený sám sebou a nese něco, co Trey cítí na kilometr daleko. „Fuj!“ okřikne ho. Bendžo po ní střelí vyčítavým pohledem, je ale vycvičený a pustí svůj objev, který s čvachtavým plesknutím dopadne na cestu. Je to štíhlé a tmavé, možná mládě lasice. „Hodný pes,“ pochválí ho Trey a pustí jednou rukou židli, aby ho podržela na hlavě. Bendžo se ale nehodlá nechat uchlácholit. Místo toho znovu odběhne pryč, loudá se vedle ní se svěšenou hlavou i ocasem, aby jí dal najevo, jak moc je ublížený. Cal o Bendžovi říká, že je to velké mimino. Rošťák je ten typ rváče, kterému by mohli useknout nohu a on by se ani nezastavil, Bendžo má ale rád, když lidé jeho utrpení oceňují.

Místy je cesta ze svahu prudká, ale Treyiny nohy jsou na tuhle horu zvyklé a tempo její chůze nezakolísá. Keckami víří obláčky prachu. Zvedne lokty, aby jí mohl proud vzduchu vysušit podpaží, nefouká ale natolik, aby to cokoliv změnilo. V hloubce pod ní se táhnou pole a louky, podivně tvarovaná mozaika různých odstínů zelené. Trey ji zná stejně dobře jako praskliny na stropě svého pokoje. Probíhá senoseč: malinké

balíkovače se plouží sem a tam, šikovně sledují nevysvětlitelné linie kamenných zídek a jako bobky za sebou nechávají žluté balíky. Jehňata pobíhají po trávě coby pouhé bílé tečky.

Uhne z cesty, překročí kamennou zídku, zřícenou tak moc, že ji Bendžo překoná i bez její pomoci, a zamíří přes někdejší pole zarostlé po stehna vysokým, pokrouceným plevem do hustého pásu smrků. Větve prosívají a splétají sluneční paprsky v oslnivou změť a stíny stromů jí chladí krk. Nad hlavou jí tu a tam poletují ptáčci zpítí létem, každý se snaží být tím nejhlasilitějším. Trey na ně zapíská trylek a zazubí se, když zaraženě zmlknou a snaží se přijít na to, co je zač.

Vynoří se z hájku na mýtině za domem. Před několika lety dostala fasáda novou, máslovou barvu a střecha pár záplat, nic ale nedokáže překrýt vyčerpaný dojem, jímž dům působí: propadlý hřeben střechy, rámy oken šejdrem, plevel a prach na dvorku přecházejí plynule v horské úbočí a všude se válí krámy, jež Liamovi a Alanně slouží jako hračky. Trey sem všechny své kamarády ze školy jednou přivedla, aby dala najevo, že se za svůj domov nestydí, a znovu už je nepozvala. Principiálně udržuje záležitosti oddělené. Usnadňuje jí to fakt, že nikdo z jejích přátel v téhle oblasti stejně nebydlí. A s lidmi z Ardnakelty Trey čas netráví.

Jakmile projde kuchyňskými dveřmi, ví, že je něco jinak. Atmosféra je napjatá a soustředěná, nikdo tu nepobíhá ani nehlučí. Než má čas kromě toho a zápachu cigaretového kouře zaregistrovat cokoli dalšího, dolehne k ní z obýváku otcův smích.

Bendžo na úvod štěkne. „Ticho,“ okřikne ho Trey tlumeně. Bendžo ze sebe oklepe vřes a prach, uši mu přitom pleskají, a zaboří čumák do misky s vodou.

Trey stojí chvíli bez hnutí v širokém pruhu slunečního světla dopadajícím dveřmi na prošlapané linoleum. Pak pokradmu zamíří do chodby a zastaví se před obývacím pokojem. Otcův hlas zní jasně a vesele, klade otázky, na které se mu dostává nadšeného Maevena brebentění a Liamova mumlání.

Trey uvažuje o tom, že by odešla, chce ho ale vidět, aby měla jistotu. Otevře dveře.

Táta sedí rozvalený uprostřed pohovky, zubí se a pažemi objímá Alanu a Maeve. I ty se zubí, ale nejistě, jako kdyby právě dostaly úžasný,

veliký vánoční dárek, který ale možná nechtějí. Liam se vmáčkł do rohu gauče a zírá na tátu s otevřenou pusou. Mára sedí na okraji křesla, s rovnými zády a dlaněmi položenými na stehnech. Přestože ona tu byla celou dobu a jejich otec se čtyři roky neukázal, vypadá Sheila jako ten, kdo se tu nedokáže cítit jako doma.

„Dobrý bože,“ prohlásí Johnny Reddy a upře na Trey rozzářený pohled. „To se na to podívejme. Malá Theresa nám vyrostla. Kolik ti už je? Šestnáct? Sedmnáct?“

„Patnáct,“ ucedí Trey. Ví, že nevypadá na svůj věk, spíš mladší.

Johnny zavrtí užasle hlavou. „Než se naděju, budu ode dveří odhánět kluky holí. Nebo už jdu pozdě? Máš už kluka? Nebo dva, tři?“ Maeve se pronikavě zachichotá a vzhledne k němu, aby se ujistila, že to bylo správně.

„Ne,“ ohradí se Trey kategoricky, když jí dojde, že se od ní očekává odpověď.

Johnny si s úlevou oddechne. „Takže mám čas opatřit si pořádný klacek.“ Kývne bradou k židli, kterou Trey zapomněla odložit. „Co to je? Přineslas mi dárek?“

„Budú ji spravovat,“ odpoví Trey.

„Vydělává tím,“ ozve se Sheila. Má jasnější hlas než obvykle a na lících kostech jí vyskákaly fleky. Trey nedokáže poznat, jestli jí jeho návrat naštval nebo potěšil. „Díky tomu jsme si mohli pořídit novou mikrovlnku.“

Johnny se zasměje. „Jablko nepadá daleko od stromu, co? Pořád plný ruce práce. To je moje holka.“ Mrkne na Trey. Maeve se mu zavrtí v podpaží, aby mu připomněla, že tam je.

Trey si ho pamatuje jako velkého, ve skutečnosti je to jen průměrně vysoký, hubený chlap. Vlasy, stejně nevýrazně hnědé, jako má ona, mu padají do očí jako pubertákovi. Jeho džíny, bílé tričko a černá kožená bunda jsou jediné nové věci v domě. Obývací pokoj působí kolem něj ještě ošuntěleji.

„Vezmu ji ke Calovi,“ poví mámě. Otočí se a zamíří do kuchyně.

Za zády slyší, jak se Johnny ptá se smíchem v hlase: „Cal, jo? To je jeden z kluků Senana Maguirea?“

Bendžo je pořád ještě u misky s vodou, hlasitě chlemtá, když ale Trey vejde, vyskočí, vrtí celou zadní polovinou těla a s nadějí sleduje misku na

žrádlo. „Kdepak,“ sdělí mu Trey. Strčí si obličej pod kohoutek, tře si tvář a snaží se smýt pot a prach. Vypláchne si pusku a zprudka vodu vyplivne do dřezu. Pak udělá z dlaní mističku a dlouze pije.

Když za sebou zaslechne zvuk, rychle se otočí, ale je to jen Alanna. V podpaží svírá zplihlého plyšového králíka a druhou rukou se drží za futro a houpe se tam a zpátky. „Taťka je doma,“ řekne a zní to jako otázka.

„Jo,“ přitaká Trey.

„Máš se tam vrátit.“

„Jdu ven,“ oznámí jí Trey. Prohrabe lednici, najde šunku a strčí tlustou vrstvu plátků mezi dva chleby. Sendvič zamotá do papírové kuchyňské utěrky a narve si ho do kapsy džínů. Alanna se dál houpe na dveřích a sleduje ji, jak si hází židli na záda, luská prsty na Bendža a odchází do záplavy slunce.

Cal si žehlí na kuchyňském stole košile a zvažuje, že by shodil plnovous. Během dětství a dospívání v Chicagu vycházela jeho představa o irském počasí z turistických internetových stránek plných svěžích zelených polí a veselých lidí v pletených svetrech. První dva roky, které tu strávil, odpovídalo počasí víceméně tomu, co bylo inzerováno. Letošní léto ale jako by se připlížilo z docela jiných webovek, možná z nějakých o Španělsku. Horko působí bezostyšně a zatvrzele a Cala, který si zvykl na to, že se mu každý den dostane trošky sluníčka, různých stupňů zamračenosti a několika druhů deště, to poněkud znepokojuje. Nepasuje to ke krajině, jejíž krása spočívá v drobných rozdílech a neustálé změně, a zemědělci z toho šílí: nadělalo to paseku v harmonogramu silážování a sušení sena, ovce jsou podrážděné a ohrožuje to pastviny. Mezi chlapy v hospodě se stalo z vedra hlavní téma hovorů, odsunulo stranou i nadcházející Národní soutěž pasteveckých psů, nevěstu, kterou si z Dublinu přivezl nejstarší kluk Itchyho O’Connora a pravděpodobnou korupci, která má co do činění s výstavbou nového volnočasového centra ve městě. Jedna z drobnějších nepříjemností s ním spjatá je přerod Calova plnovousu v lapač vedra. Kdykoliv se ocitne venku, má pocit, jako kdyby mu nad spodní částí obličeje panovalo vlastní tropické klima.

Cal má ale vousy rád. Původně měly jistou mlhavou spojitost s jeho předčasným důchodem: už nechtěl policajt ani být, ani jako policajt

vypadat. Pokud šlo o Ardnakelfany, ukázaly se vousy jako naprosto zbytečné – prokoukli ho, ještě než si stihl vybalit. To mu je srdečně fuk.

V domě panuje dokonce i ve vedru chládek. Je to malý domek ze třicátých let minulého století, na kterém není nic, co by stálo za řeč, zdi má ale tlusté a pevné, postavené tak, aby plnily svou funkci. Domek se začínal rozpadat, když ho Cal kupoval, postupně ho ale dal zase beze spěchu dohromady. Stejně nemá moc nic jiného na práci. Místnost, v níž se právě nachází a která slouží hlavně jako pokoj a kuchyňka zároveň, dospěla do fáze, že už mu nepřipadá jako projekt. Teď je z ní prostě příjemné místo k přebývání. Vymaloval ji na bílo, kromě východní stěny, kterou má světle žlutozlatou – Treyin nápad –, aby ladila s jasným zapadajícím slunce. Postupně si obstaral nábytek a rozšířil tak pozůstatky po předchozím majiteli: teď stojí u jídelního stolu tři židle, má starý pracovní stůl, u něhož si dělá Trey úkoly, křeslo, vyšisovanou modrou pohovku, jež by užila nové čalounění, a dokonce i stojací lampu. A navíc má psa. Rošťák se ve svém koutku vedle krbu propracovává kostí ze surové kůže. Má převislé uši, je malý a pěkně robustní. Je to poloviční bígl s roztomilou bíglí tlamou a bíglími černo-bílo-hnědými fleky, ale na to, co je zač z druhé poloviny, Cal pořád ještě nepřišel. Tipuje rosomáka.

Otevřeným oknem se nese energický halas ptáků, kteří se na rozdíl od ovcí vyžívají v panujícím vedru a záplavě hmyzu, již s sebou přináší. Dovnitř proniká měkký vánek, sladký jako smetana. Přinese s sebou čmeláka, který začne narážet do kredence. Cal mu dá chvíli, aby si to vyřešil sám, nakonec se mu podaří objevit okno a klátivě odletí do záře slunečních paprsků.

Za zadními dveřmi se ozve hluk a veselé štěkání. Rošťák vystřelí ze svého rohu a žene se chodbou, aby přitiskl čumák na dveře takovou silou, že je Cal nebude moct otevřít. Řeší to pokaždé, když se Trey s Bendžem objeví, Rošťák je ale společenský tvor a je příliš nadšený, než aby si to uvědomil.

„Uhni,“ vybědne ho Cal a palcem na noze odstrčí Rošťáka z cesty. Ten se celý třese, ale dokáže se ovládat dost dlouho na to, aby mohl Cal otevřít. Dvojice mladých havranů vystřelí ze schodu a zamíří na dub ve spodní části zahrady, chechtají se tak moc, až se z toho v letu propadají.

Rošťák za nimi vyrazí a přísahá, že je rozcupuje. „Vy prevíti,“ prohlásí

Cal pobaveně. Snaží si se svojí havraní kolonií vybudovat vztah od chvíle, kdy sem přijel. Funguje to, i když ne tak docela podle jeho původního očekávání. Měl jistou disneyovskou představu, že mu budou nosit dárečky a zobat mu z dlaně. Havrani ho bezesporu považují za přínos okolí, hlavně ale proto, že jim nechává zbytky, a navíc si z něj rádi utahují. Když se nudí, hulákají na něj komínem, hází mu do krbu kameny nebo mu buší do oken. Štěkání je novinka.

Kousek od stromu udělá Rošťák otočku o sto osmdesát stupňů a vyrazí kolem domu k silnici. Cal ví, co to znamená. Vráti se dovnitř, aby vytáhl žehličku ze zásuvky.

Trey vejde sama: Rošťák s Bendžem hrají na zahradě na babu, otravují havrany a vyhrabávají cokoli, co se jim podaří objevit v živém plotě. Oba znají hranice Calova pozemku, který čítá čtyři hektary a je dost velký, aby se na něm zvládli zabavit. Nebudou prohánět ovce a nenechají se zastřelit.

„Zašla jsem pro tohle,“ oznámí mu Trey a shodí židli ze zad. „Od tý ženské z opačné strany hory.“

„Dobrá práce,“ pochválí ji Cal. „Chceš oběd?“

„Už jsem jedla.“

Cal vyrůstal chudý jako kostelní myš a chápe, proč Trey jeho nabídky tak popuzují. „Ve sklenici jsou sušenky, kdyby ses chtěla něčím dorazit,“ nadhodí. Trey zamíří ke kredenci.

Cal pověsí poslední košili na ramínko a nechá žehličku na lince, aby vychladla. „Přemýšlel jsem, že bych tohle shodil,“ řekne a zatahá se za vousy. „Co ty na to?“

Trey se zastaví se sušenkou v ruce a podívá se na něj, jako kdyby právě navrhl, že by se prošel nahý po tom, co je v Ardnakelty považováno za hlavní ulici. „Ne,“ prohlásí rozhodně.

Při pohledu na její výraz se Cal musí smát. „Ne? Proč ne?“

„Vypadal bys blbě.“

„Dík.“

Trey pokrčí rameny. Cal je v Treyině krčení ramen zběhlý. Tohle znamená, že svoje už řekla a dál to pro ni nepředstavuje otázku. Trey si strčí zbytek sušenky do pusy a odnese židli do menšího pokoje, z něhož je teď jejich dílna.

Vzhledem k tomu, že má Trey takové komunikační schopnosti, jaké má, se Cal spoléhá na načasování a na to, že mu všechno, co by měl vědět, sdělí určitá podoba jejího mlčení. Obvykle by podobné téma tak rychle nenechala plavat, nejdřív by mu vysvětlila od plic, jak by vypadal do hladka oholený. Něco ji trápí.

Cal uklidí košile do ložnice a připojí se k Trey v dílně. Je to malá, světlá místnost, vymalovaná barvami, které zbyly z ostatních pokojů, a voní to tu po pilinách, laku a vosku. Všude se válí spousta věcí, ale panuje tu řád. Když si Cal uvědomil, že to s truhlářinou začínají brát vážně, postavili s Trey bytelný regál na krabice s hřebíky, hmoždinkami, šrouby, hadry, tužkami, stahováký, vosky, mořidly, oleji, úchytkami na zásuvky a všechno ostatní. Na dírkovaných deskách na stěnách visí řady nástrojů, každý má obkreslený obrys a je na svém místě. Cal začínal s bednou náradí po dědečkovi a od té doby nashromáždil v podstatě veškeré existující truhlářské náčiní a pár kousků, které oficiálně ani neexistují, ale s Trey si je upravili tak, aby splňovaly jejich požadavky. Je tu pracovní stůl, soustruh a v rohu hromada kusů dřeva na opravy. V jiném rohu je rozbité dřevěné kolo, které Trey někde našla a které si nechávají pro strýčka Příhodu.

Trey kope do ochranné plachty na zemi, aby ji narovнала a mohla na ni postavit přinesený kus nábytku. Židle má dobrou kostru. Někdo ji ručně vyrobil před tak dávnou dobou, že v ní bezpočet zadků vysedělo důlek a další nadělaly zástupy nohou do podnožky. Žebra v opěradle i nohách jsou z delikátně vysoustruženého dřeva a tu a tam je zdobí korálky a prstýnky. Většinu života strávila židle poblíž místa, kde se vařilo nebo topilo: kouř, mastnota a vrstvy leštění na ní vytvořily tmavý, lepkavý povlak.

„Hezká židle,“ pochválí ji Cal. „Budeme ji muset očistit, než se do čehokoliv pustíme.“

„Říkala jsem jí to. Prý v pohodě. Dělal ji její děda.“

Cal židli nakloní, aby si prohlédl škodu. „V telefonu tvrdila, že ji převrhla kočka.“

Trey si skepticky odfrkne. „To určitě,“ přisvědčí Cal.

„Její Jayden se mnou chodí do školy,“ poví mu Trey. „Je to hajzl. Tluče malý děti.“

„No jo, no,“ povzdechne si Cal. „Tohle všechno budeme muset nahradit. Jaké dřevo bys použila?“

Trey zkoumá sedátko, které má okraje dostatečně čisté, aby se dal rozeznat směr vláken a vnitřky prasklin. „Dub. Bílý.“

„Souhlas. Mrkni, jestli máme dostatečně tlustý kus na soustružení. S barvou si nelam hlavu, stejně ho budeme muset namořit. Zkus najít hlavně co nejpřesnější směr vláken.“

Trey si dřepne k hromadě dřeva a začne se v ní přehrabovat. Cal zamíří do kuchyně, kde ve starém džbánu smíchá bílý ocet s teplou vodou. Židli otře měkkým hadrem a nechává Trey prostor, aby mohla mluvit, kdyby měla chuť. Zadívá se na ni.

Vyrostla. Když se u něj na zahradě za domem objevila před dvěma lety, byla vyzábblé, mlčenlivé dítě s vlasy na ježka vlastní výroby a nutkáním dospívajícího rysa bojovat i prchat. Teď mu přerostla ramena a z ježka je rozčuchaný krátký sestřih. Má zřetelnější rysy a po domě se roztahuje, jako kdyby tu žila. Dokonce s ním, alespoň většinou, vede celé rozhovory. Postrádá uhlazenost a rafinovanost, která se u některých náctiletých začíná projevovat; teenager ale je tak jako tak, její uvažování i život jsou s každým dnem složitější. Její vyprávění o škole, kamarádech a všem ostatním má teď nové, spodní vrstvy. Zdá se, že s tím má Cal větší problém než ona. Pokaždé když zachytí závan toho, co se jí odehrává v hlavě, hrůza v jeho nitru potemní a o trochu víc rozvine listy. V patnácti se toho může tolik stát a může to napáchat takové škody. Trey působí v jistém směru pevná jako tvrdé dřevo, schytala však v životě už příliš mnoho ran, než aby po sobě nezanechaly někde praskliny.

Cal najde čistý hadr a začne jím do židle vtírat octovou směs. Lepkavý povlak jde dobře dolů a na hadru po něm zůstávají hnědé fleky. Venku se přes pole nese přerušovaný kosí zpěv a v jeteli, jenž opanoval zahradu za domem, si libují včely. Psi si našli klacek a teď se o něj přetahují.

Trey drží vedle sebe dva kusy dřeva, aby je porovнала. „Táta se vrátil,“ prohlásí.

V Calově nitru všechno ustrne. Žádný ze strachů, které v něm víří, se netýkal téhle situace.

„Kdy?“ zeptá se po zdánlivě dlouhé době. Je to pitomá otázka, ale nic jiného ho nenapadlo.

„Dneska ráno. Když jsem byla pro židli.“

„Aha,“ řekne Cal. „Tak fajn. Vrátil se nadobro? Nebo jenom na čas?“

Trey přehnaně pokrčí rameny: netuší.

Cal si přeje, aby jí viděl do tváře. „A co ty na to?“ prohodí.

„Pro mě za mě může jít do hajzlu,“ ucedí Trey rozhodně.

„Tak jo,“ odkašle si Cal. „To je fér.“ Možná by jí měl dát nějaké připitomělé kázání, jež by obsahovalo výrazy jako „ale je to tvůj táta“, jenže Cal zásadně Trey žádné pitominy nevykládá a jeho pocity vůči Johnnymu Reddymu se čirou náhodou shodují s jejími.

„Můžu tu dneska přespat?“ zeptá se Trey.

Calovi znovu zamrznou myšlenky. Vráti se k otírání židle a snaží se držet pravidelný rytmus. „Bojíš se, že by mohl tvůj táta něco udělat?“ zeptá se po chvíli.

Trey si odfrkne. „To ne.“

Zní, jako když říká pravdu. Cal se trochu uvolní. „Tak o co jde?“

„Nemůže si prostě jen tak nakráčct zpátky,“ odvětlí Trey.

Stojí zády ke Calovi, přehrabuje se ve dřevě, ale celou páteř má napjatě, našťavaně nahrbenou. „Pravda,“ usoudí Cal. „Nejspíš bych to vnímal stejně.“

„Takže tu můžu zůstat?“

„Ne,“ odvětlí Cal. „Není to dobrý nápad.“

„Proč ne?“

„No,“ rozvažuje Cal. „Tvůj táta by nemusel mít radost z toho, že ses vytratila, jakmile se vrátil domů. A hádám, že bych neměl začít tím, že ho naštvu. Jestli zůstane, byl bych radši, kdyby neměl problém s tím, že tady budeš trávit čas.“ Dál to nerozvádí. Je dost stará na to, aby rozuměla přinejmenším některým dalším důvodům, proč ne. „Zavolám slečně Leně a zjistím, jestli bys nemohla přespat u ní.“

Trey chce začít něco namítat, ale rozmyslí si to a místo toho jen protočí panenky. Cal si k vlastnímu úžasu uvědomí, že se cítí otřesený, jako kdyby spadl odněkud z výšky. Potřebuje si sednout. Opře se zadkem o pracovní stůl a vytáhne mobil.

Chvilí o tom uvažuje a pak Leně raději pošle zprávu, než aby jí volal. *Mohla by u tebe dneska Trey spát? Nevím, jestli se to k tobě už doneslo, ale její táta se vrátil. Nechce se jí s ním trávit čas.*

Sedí v klidu a dívá se, jak sluneční paprsky kloužou Trey po hubených ramenou, jak vytahuje prkna a odhazuje je stranou, dokud mu Lena neodpoví. *Do prdele práce. Nedivím se jí. Jasně, může tu zůstat, v pohodě.*

Díky, odpoví Cal. *Pošlu ji po večeri.* „Píše, že u ní klidně můžeš spát,“ poví Trey a uklidí telefon do kapsy. „Budeš to ale muset dát vědět mamce. Nebo poprosit slečnu Lenu, aby to udělala za tebe.“

Trey protočí oči ještě intenzivněji. „Na,“ houkne a postrčí k němu starý dubový hranol. „Co tenhle?“

„Jo,“ přisvědčí Cal a vrátí se zpátky k židli. „Ten by šel.“

Trey udělá na okraji hranolu fajfku lihovkou a postaví ho do rohu. „Jde to dolů?“ zeptá se.

„Jo,“ přitaká Cal. „V pohodě. Jako po másle.“

Trey si najde čistý hadr, namočí ho do octové směsi a pořádně ho vyždímá. „Co když mu nebude připadat OK, abych sem chodila?“

„Myslíš, že s tím bude mít problém?“

Trey o tom uvažuje. „Nikdy mu na tom, kam jsem chodila, nesešlo.“

„V tom případě,“ soudí Cal, „mu nejspíš nesejde ani na nás. A když jo, tak to nějak vyřešíme.“

Trey po něm mrkne. „Vyřešíme to,“ ujistí ji.

Trey přikývne, jedno rozhodné trhnutí hlavou, a pustí se do práce na židli. Cal si uvědomí, že ji jeho slib dovede uklidnit, a má pocit, že si bude muset znovu sednout.

Uklidněná nebo ne, pořád jí, dokonce i na její poměry, není do řeči. Rošťák s Bendžem dostanou po chvíli žízeň a přiběhnou otevřenými vstupními dveřmi. Dlouze pijí z misek a pak vtrhnou do dílny pro trochu pozornosti. Trey si dřepne, věnuje se jim, a dokonce se rozesměje, když ji Rošťák drcne zespodu do brady takovou silou, až spadne na zadek. Pak sebou psi plácnou ve svém koutě, aby si odpočinuli, Trey znovu sáhne po hadru a vrátí se k práci.

Calovi se taky nechce dvakrát mluvit. Nikdy, ani na vteřinu, ho nenapadlo, že by se Treyin otec mohl vrátit domů. I když Johnnyho Reddyho tvořily výhradně historky, připadal Calovi vždycky jako ten typ, s nímž se už setkal: chlápek, který se někde objeví, zaujme nejprůhodnější roli a začne zjišťovat, kolik z ní dovede vytřískat. A pak ji hraje, dokud to

jde. Cala nenapadá žádný dobrý důvod, proč by se měl chtít vracet sem, na místo, kde si na nic hrát nemůže.

Lena věší venku prádlo. Takle činnost v ní probouzí absurdní množství niterného uspokojení. Intenzivně si při ní uvědomuje okolní vzduch, teplý a zesládlý senem, záplavu slunečního jasu a to, že stojí na stejném místě jako generace žen před ní a dělá to samé uprostřed zelených pastvin a se vzdálenou siluetou hor za zády. Po manželově smrti před pěti lety se naučila nenechávat ležet žádný kousíček štěstí. Čerstvě převlíknutá postel nebo toast dokonale namazaný máslem jí dokázaly ulevit natolik, že chytla dech nebo i dva. Mírný vánek nadouvá rozvěšené povlečení a Lena si pro sebe zpívá útržky písniček, které pochytila z rádia.

„To se na to podívejme,“ ozve se za ní. „Lena Dunneová. Živá a zdravá a dvakrát tak okouzlující.“

Když se Lena otočí, uvidí Johnnyho Reddyho, jak se opírá o zadní bránu a sjíždí ji pohledem od hlavy k patě. Johnny měl vždycky ve zvyku dívat se na vás, jako kdyby si s uznáním vybavoval, jaká jste byla v posteli. Vzhledem k tomu, že v Lenině posteli nikdy nebyl a nebude, nemá na něco podobného čas.

„Johnny,“ řekne a na oplátku sjede pohledem i ona jeho. „Slyšela jsem, že ses vrátil.“

Johnny se zasměje. „Pro boha živého, tady se pořád nic neutají. Vůbec se to tu nezměnilo.“ Vřele se na ni usměje. „A ty taky ne.“

„Ale jo,“ odvětlí Lena. „Naštěstí. To ty jsi pořád stejný.“ A je to pravda. Kromě prvních náznaků šedin vypadá Johnny jako v době, kdy jí házíval kamínky do okna a brával ji spolu s pultcem dalších na diskotéku do města. Mačkali se na sobě v rozhrkaném Fordu Cortina jeho táty, uháněli nocí a s každým výmolem pištěli. Má pořád stejné nenucené a uvolněné držení těla jako mladý kluk. Potvrzuje Lenin postřeh, že nezodpovědní chlapi stárnou nejlíp.

Zazubí se a prohrábne si rukou vlasy. „No, mám pořád ještě vlasy. To je hlavní. Jak se ti vede?“

„Parádně,“ odpoví Lena. „Co tobě?“

„Jako nikdy. Je super být doma.“

„Krása,“ prohodí Lena. „Musíš být rád.“

„Byl jsem v Londýně,“ začne Johnny.

„Já vím. Jels vydělat majlant. Povedlo se?“

Očekává květnatou historku o tom, jak měl na dosah miliony, když se najednou objevil nějaký padouch a ukradl mu příležitost přímo pod nosem. Jeho návštěva by tak byla zajímavá přinejmenším natolik, aby stála za polovinu času, o který ji připravil. Místo toho si Johnny uličnický poklepe ze strany na nos. „To je tajemství. Pracuje se na tom. Nepovoláním vstup zakázán.“

„A sakra,“ povzdychne Lena. „Zapomněla jsem si přilbu.“ Vráti se k prádlu a říká si, že Johnny mohl počkat aspoň do chvíle, než si ho přestala užívat.

„Mám ti pomoci?“ zeptá se.

„Není třeba,“ odvětí Lena. „Mám to hotové.“

„Super.“ Johnny otevře bránu a mávne rukou ke šňůře. „V tom případě se můžeš jít se mnou projít.“

„Není to dneska moje jediná povinnost.“

„Ostatní počká. Zasloužíš si pauzu. Kdy ses naposledy na den ulila? Bývala jsi v tom hvězda.“

Lena se na něj zadívá. Pořád má ten samý úsměv a uličnický výraz, který probudí vaše lehkomyšlné já a vyvolá ve vás pocit, že v sázce v zásadě nic není. U toho taky Lena zůstala, s výjimkou příliš rychlé jízdy v cortině. S Johnnym se hodně nasmála, a i když byl frajer a na kilometry daleko od Ardnakelty jste nenašli nikoho víc okouzlujícího, nikdy ji nepřitahoval natolik, aby se dostal dál než na podprsenku zvenku. Něco mu chybělo, něco, čeho by se dalo držet. Sheila Bradyová, se kterou se v té době kamarádila, ale nepřestávala věřit, že v něm něco je, i když by si na něj nikdo nevsadil, dokud neotěhotněla. Od toho okamžiku ji už setrvačnost stahovala čím dál hlouběji.

Sheila byla dost velká a chytrá na to, aby se rozhodovala sama, jenže setrvačnost s sebou stáhla i Johnnyho děti. A Lena si Trey Reddyovou oblíbila mnohem víc než jakoukoliv jinou lidskou bytost.

„Víš, kdo by se jako jediný nesmírně rád na den ulil?“ poví mu. „Sheila. I ona v tom bývala hvězda.“

„Ta je doma s dětma. Theresa se někam zdejchla – holka se potatila, táhne ji to pryč. Zbytek je příliš malý na to, aby se o sebe postaral sám.“

„Tak jdi a postarej se o ně a Sheila se může jít projít.“

Johnny se rozesměje. Nehraje to; naprosto upřímně se nestydí, dokonce ho to ani neurazilo. Právě tohle na něm Lenu odpuzovalo: viděli jste mu až do žaludku, a když jste mu to dali najevo, ani trochu ho to netrápilo. Když jste neměli zájem vy, našla se spousta jiných, kteří ho měli.

„Sheile už musí tyhle pole lízt krkem. To mně se po nich celý roky stýskalo. Pojd' mi pomoci si je užít.“ Provokativně pohne bránou. „Můžeš mi vyprávět, cos celý ty roky dělala, a já ti povím, jak se mi vedlo v Londýně. Dědula, co bydlel nade mnou, pocházel z Filipín a měl papouška, který uměl nadávat po jejich. To by se ti v Ardnakelty nestalo. Naučím tě, jak říct komukoliv, kdo tě našte, že je synem kobyly.“

„Tu půdu, na který stojíš, jsem prodala Ciaranovi Maloneymu,“ sdělí mu Lena, „to jsem dělala. Jestli tě tu uvidí, vyžene tě. Můžeš mu pak říct, že je syn kobyly.“ Zvedne prádelní koš a zamíří do domu.

Stojí stranou od kuchyňského okna a sleduje Johnnyho, jak se courá přes pastvinu a snaží se najít někoho jiného, na koho by se mohl culit. Přízvuk má pořád stejný, to mu nemůže upřít. Vsadila by se, že bude po návratu mluvit jako Guy Ritchie, ale pořád zní jako buran z hor.

Něco jí vrtalo v hlavě a teď se to s odplývajícím vztekem dostává na povrch. Johnny vždycky rád přicházel v plné parádě. Když se objevil u jejího okna, voníval po drahé kolínské – nejspíš kradené – a na sobě měl vyžehlené džíny. Každý vlasek měl na svém místě a cortinu navoskovanou, jen se leskla. Lena neznala žádného jiného kluka, který by si nikdy nezlomil nehet. Oblečení měl i dneska zbrusu nové včetně bot a rozhodně to nebyly žádné laciné křusky, ale vlasy měl přerostlé a padaly mu přes uši. Snažil se je ulíznout na místo, ale měl je příliš dlouhé, než aby ho poslouchaly. Jestli se Johnny Reddy vrátil domů v takovém spěchu, že se nestihl nechat ani ostříhat, je tomu tak proto, že sem utekl před nějakým malérem.

V době, kdy Trey s Bendžem zamíří k Leně, je už po desáté a dlouhý letní večer se vyčerpal. V rozprostírající se tmě víří můry a netopýři; když Trey prochází mezi poli, slyší pomalu se pohybující krávy chystající se ke spánku. Ve vzduchu se pořád ještě drží horko, sálá ze země. Nebe je jasné, plné hvězd; zítra bude zase vedro.